

Sygn. akt IX Ka 257 / 14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Mirosław Wiśniewski

Sędziowie - SO Rafał Sadowski

- SO Barbara Plewińska / spr/

Protokolant - stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale przedstawiciela oskarżyciela publicznego Urzędu Celnego w T. Jerzego Gulczyńskiego

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014 roku

sprawy **E. K.**

oskarżonego z art. 65 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu - Dobrzyniu

z dnia 3 marca 2014 roku sygn. akt VII K 391 / 13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia **E. K.** od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 257/14

UZASADNIENIE

E. K. został oskarżony o to, że w dniu 28 marca 2013 roku

w K. przechowywał w swoim miejscu zamieszkania przy ul. (...) wyroby akcyzowe w postaci 118,8 kg suszu tytoniowego bez wymaganych znaków akcyzy, na których ciąży podatek akcyzowy w wysokości 51.892,00 złotych, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 kks

- **tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 kks.**

Wyrokiem z dnia 3 marca 2014 roku Sąd Rejonowy w Brodnicy VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Golubiu-Dobrzyniu, sygn. akt VIIK 391/13, na mocy art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113 §1 kks, umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego, zwalniając go od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej i obciążając wydatkami poniesionymi w sprawie Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **w całości na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny**, zarzucając „błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów prawa materialnego, a

mianowicie zastosowania błędnej wykładni i wadliwej oceny zebranych dowodów”, które doprowadziły do umorzenia postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu.

Wskazując na powyższe skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Z wywodów wyjaśniających istotę zarzutu apelacji wynikało, że zaskarżony wyrok nie mógł się ostać, bowiem, zdaniem skarżącego, sąd meriti niezasadnie przyjął, że czyn oskarżonego nie stanowił przestępstwa z uwagi na zbyt mały ładunek społecznej szkodliwości, by uzasadnione było podejmowanie reakcji karnej, gdyż błędnie ustalił okoliczności istotne dla prawidłowej oceny jego karygodności.

Zarzut ów uznać należało za całkowicie chybiony. Skarżący – podobnie, jak i sąd meriti - wyszedł bowiem z założenia o bezprawności zachowania, polegającego na przechowywaniu przez osobę, która sama wyhodowała tytoń, wyrobów akcyzowych

w postaci suszu tytoniowego bez znaków akcyzy. Tymczasem już pobieżna analiza okoliczności sprawy w kontekście znamion przestępstwa zarzucanego oskarżonemu pozwalała na stwierdzenie, że jego zachowanie – niezależnie od tego, jakiej jakości

w rzeczywistości był ów susz i co oskarżony zamierzał z nim zrobić (sprzedać, czy przeznaczyć na własny użytek) – nie nosiło znamion czynu zabronionego. Innymi słowy

– że w ogóle nie mogło ono być przestępstwem (i w związku z tym badanie jego społecznej szkodliwości nie miało racji bytu).

Bezspornym było, że oskarżony posiadał (przechowywał w miejscu zamieszkania) tytoń w postaci tzw. suszu tytoniowego bez znaków akcyzy. W stanie dowodowym sprawy rzeczywiście brak było wystarczających podstaw do przyjęcia, że był to tzw. tytoń do palenia.

Susz taki jest wyrobem akcyzowym (art. 2 ustawy o podatku akcyzowym), przy czym – w kontekście kwestii tak akcentowanej w apelacji nadmienić należało, że - uznaje się za niego faktycznie każdy tytoń - bez względu na wilgotność (jakość) - który nie jest połączony z żywą rośliną i nie jest jeszcze wyrobem tytoniowym (art. 99b tejże ustawy).

Rzecz jednak w tym – co umknęło uwadze zarówno sądu orzekającego, jak

i skarżącego – że z ustawy o podatku akcyzowym (art. 9b) wyraźnie wynika, że w przypadku suszu tytoniowego przedmiotem opodatkowania akcyzą jest poza sprzedażą, nabyciem, importem, posiadanie go tylko przez inny podmiot niż podmiot prowadzący skład podatkowy, pośredniczący podmiot tytoniowy lub rolnika, który wyprodukował susz tytoniowy, jeżeli nie została od niego zapłacona akcyza w należnej wysokości i nie można ustalić podmiotu, który dokonał jego sprzedaży. Oskarżony nie miał zatem w ogóle obowiązku oznaczenia znakami akcyzy, posiadanego i – co wynikało w ocenie sądu odwoławczego jednoznacznie

ze zgromadzonych i nie było przez skarżącego kwestionowane – powstałego z pochodzącego z własnej uprawy tytoniu, suszu tytoniowego. Dopiero w momencie sprzedaży tego wyrobu akcyzowego innemu podmiotowi niż podmiot prowadzący skład podatkowy lub pośredniczący podmiot tytoniowy (brak było uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że tego rodzaju zdarzenie miało miejsce; funkcjonariusze jedynie enigmatycznie wskazywali na to,

że posiadali ogólną informację, że do sprzedaży ma dojść) winien byłby on złożyć deklarację podatkową i uiścić należny podatek akcyzowy.

Co jednak było najistotniejsze dla meritum orzeczenia - przedmiot zarzucanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego stanowić może tylko pewna kategoria wyrobów akcyzowych. Z treści art. 65 § 3 kks wyraźnie wynika wszak, że karalne jest m.in. przechowywanie tylko wyrobów akcyzowych o przestępnym pochodzeniu, tzn. stanowiących przedmiot czynów zabronionych określonych w art. 63, art. 64 lub art. 73 ustawy. Określone w w/

w przepisie tzw. paserstwo akcyzowe dotyczyć może tylko i wyłącznie takich wyrobów akcyzowych, które objęte są obowiązkiem oznaczania znakiem akcyzy, lecz – ogólnie mówiąc - wydane zostały lub sprowadzone do kraju bez należytego znaku akcyzy lub

z naruszeniem w ich użyciu celu albo przeznaczenia bądź innego warunku, od którego ustawa zwolniła je od oznaczania tymi znakami. Ze zgromadzonych dowodów jednoznacznie wynikało tymczasem, że oskarżony ujawnionego u niego suszu nie importował, od nikogo go nie nabył, ów susz nie znajdował się wcześniej w ogóle w obrocie, ani w składzie podatkowym i nie była wobec niego stosowana procedura zawieszenia poboru akcyzy, nikt nie zmieniał jego celu, ani przeznaczenia w sposób powodujący, że nie zachował on warunków, od których ustawa uzależnia zwolnienie od podatku akcyzowego, tylko oskarżony sam, legalnie (vide art. 47 ust. 1 pkt 8 w/w ustawy i jej art. 16 z którego wynika, że rejestracja związana jest z działalnością, polegającą na dokonywaniu czynności podlegających opodatkowaniu) wyhodował tytoń, z którego liści go wyprodukował.

Nie mogło ulegać zatem żadnej wątpliwości, że susz, którego dotyczył zarzut aktu oskarżenia, nie stanowił przedmiotu żadnego z czynów zabronionych określonych w art. 63, art. 64 lub art. 73 ustawy, a tym samym – niezależnie od tego, czy istniał obowiązek oznakowania takiego wyrobu znakami akcyzy - jego posiadanie nie nosiło znamion czynu zabronionego z art. 65 § 3 kks.

Zaskarżony wyrok, którym umorzono zostało wobec oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113 kks postępowanie karne, jako oparty na błędnym przyjęciu, że posiadając bez znaków akcyzy susz tytoniowy, stanowiący pozostałość zbiorów tytoniu

z własnej uprawy, dopuścił się on czynu zabronionego przez prawo, nie mógł się więc ostać.

Zgromadzone dowody nie dawały podstaw do uznania w granicach oskarżenia, że oskarżony dopuścił się jakiegos innego czynu zabronionego.

Produkcja suszu tytoniowego dozwolona jest wszak poza składem podatkowym (art. 47 ust. 1 pkt 8). Z uwagi na to, że zawieszenie procedury poboru akcyzy nie stosuje się do suszu tytoniowego, w ogóle nie może być zaś mowy o produkcji wyrobów akcyzowych poza składem podatkowym wbrew przepisom ustawy z naruszeniem warunków zastosowania procedury zawieszenia poboru akcyzy (art. 69a § 1 kks).

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 113 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa.